

„Võsareporter“ — kas ühiskonna sanitar või vaese mehe „Pealtnägija“? Ühe publitsistliku teleformaadi loomingupõhimõtetest

Endel Trooja

„Võsareporter“ on Eesti telemaastikku tõhusalt kujundanud juba kuus aastat. Ühe sarja jaoks on see pikk aeg. Mõned saated kaotavad uudsuse ja muutuvad igavaks juba paari aastaga, aga „Võsareporter“ on formaadina toiminud päris algusest peale. Ehkki asjatundmatud küünikud võivad väita, et need lood on pigem juhuslikud seiklused kui selge plaaniga ajakirjandus, on saate tegijatel selged, väljakujunenud loomingulised põhimõtted. „Võsareporter“ on tugeva tootjafirma Osakond OÜ saade.

„Võsareporter“ roll ühiskonnas

Ühe hooaja alguse promoklipis jagas saatejuht soovitusi, kuidas saadet võiks tajuda, mida peaks vaataja silmas pidama. Saadet iseloomustas ta järgmiselt:

Eesti populaarseim kultuuri-, kunsti- ja kirjandussaade, uuriva ajakirjanduse lipulaev! Või siis „Võsareporter“ ei ole ajakirjandus — see on puhas kirjandus!

Selles väljaütlemises sisaldub ka teatud annus eneseirooniat, samuti viide följetonistlikule käsitluslaadile. Ilmselt võib siin tõmmata paralleele Andrus Kivirähu kirjutistega Päevalehes, kus tegutsevad samuti reaalsed tegelaskujud kõige võimatumates olukordades. Ning arvestades „Võsarepor-

teri“ kirjanduslikkust, on tegu erilise žanrisega, milles segunevad kaine reaalsusekäsitlus ning loominguline fantaasia. Saade on kindlasti mõjutanud ajakirjanduspilti üldisemalt — viisi, kuidas asjadest rääkida, et jõuda auditooriumini.

Oma parimatel aegadel 300–350 000 vaatajat kogunud saatejuht Peeter Võsa selgitab ise, et vaatavad näevad ekraanil enda peegeldust, nii olekus kui tegudes, ning et elus kerkivate olukordade tarvis pole üht kindlat lahendust. Nii tuleb vahel siiralt tõdeda ka olukorra absurdust. Saate mõjukust saab mõneti mõõta praktilise kasuga. Uskuge või mitte, aga „Võsareporter“ on omalaadne saade-institutsioon, kust inimesed tõesti konkreetset abi saavad. Kord (2010. aasta juunis) laskis Peeter Võsa oma kolleegil vaatajatelt küsida, mida nad saatest arvavad. Vastati üsna mitut moodi.

Saade näitab inimeste probleeme, õpetab teisi eri situatsioonides käituma, et nad ei astuks samasse ämbrisse.

Võsa vaatab tegelikult nõrgema positsioonilt tegelikkust!

Inimene ei lähe niisama sinna saatesse, tal on ikka abi vaja.

Pets on ise huvitav mees. Saab näha, kuidas ta püüab ravida ühiskonda, et ravida ka ennast.

Lihtsakoeline vaatajaküsitlus esindab üsna tüüpilisi arvamusi. Nendel, kellele saade ei meeldi, ar-

vamus puudub. Lame kirumine ei aita ajakirjanduslikule analüüsile kaasa.

Formaadi areng

„Võsareporter“ pilootsaade valmis jaanuaris 2006. See kujunes meie enda jaoks läbikukkumiseks, sest üritasime algselt teha steriilset, vähem elulist, aga siiski kõmulist saadet. Tööpealkiri oli laenatud müütiliselt tegelaselt Jaak Leerilt Nelli Teatajast — „Pöörane Eesti“. Aga eks see piloot näitas vale teeotsa kätte, et siis õiget otsima hakata. Ja nagu Eestis ikka, toimus saate eneseotsing alles eetris. Aga inimesed olid heatahtlikud ja soosivad. Kolme kuuga oli saate formaat enam-vähem selgeks saanud, loojateks 4–5-liikmeline loominguiline meeskond. Kui 2006. aasta mais oli saade saavutanud vaadatavuse edetabelis märkimisväärse viienda koha, avaldas Priit Hõbemägi oma blogis sellised read:

Peeter Võsa ehk Võsa Pets on hakanud tegema „vaese mehe Pealtnägijat“ või tegelikult „Pealtnägija“ ja „Ärapanija“ kombinatsiooni vaese mehe televisiooni soustis.

Võsareporter skeem on lausa geniaalne — tema lugudes esinevad Kaebav Kodanik, Rumal Ametnik ja Võsareporter. Alguses kodanik kaebab, siis võsareporter kiidab talle takka ja väljendab siirast ja rahvalikku pahameelt järjekordse nõmeduse üle. Siis rünnatakse ette hoiatamata mõnda asutust, pilgatakse töötajaid. Siis kordab kodanik oma kaebust ja võsareporter naelutab rae-vukas lõppsõnas kõik logardid ja lollpead lõplikult pöranda külge kinni. Aga peab tunnistama, et Võsareporteris on palju rohkem tegemisrõõmu kui enamustes telesaadetes ja mõned Peetri tiraadid on lausa vaimukad. See on muidugi mingi meeelahutuslik publitsistika, kuid palju lihtsamal moel esitatud kui Pealtnägija.¹

Tore, kui mõjukas arvamusiider sõnastab formaadi tunnusjooned sirgjoonelisemalt, kui tegijad seda ise suudaksid. Hõbemägi räägib meeelahutuslikust publitsistikast, mis on lihtsam kui üsna elitaarne „Pealtnägija“. Aga ta pingutab üle, kui mainib üleüldist pilkamist. Väitega, et „Võsareporter“

kedagi nüüd täiesti ilmaasjata pilkab, ei saa lõpuni nõus olla. Küll aga proovime oma lugusid teha nii värskelt kui võimalik, sama värskelt, kui nad sünnivad. Mis puutub aga ametiasutustesse sisse-murdmisesse ilma ette hoiatamata, siis tavaliselt on meie saate puhul tegu probleemidega, millega vastava ala ametnikud niikuinii une pealt peaksid hakkama saama. Võsapets on meie tõlgenduses pigem kodanik, kes tuleb vastuvõtule. Nii et iga selline episood on kui ajakirjanduslik katse, et selgitada, kuidas kutsutud ja seatud käituvad.

Saate ülesehituse põhimõtted

„Võsareporter“ ei ole kinni montaažilehes ega etteantud reklaamipausides, isegi mitte täpses kronometraažis. Me ei tee kunagi saadet „täis“ ega jätta ka lugu poolikuks põhjendusega, et „muidu ei mahu ära“. Võtame endale vabaduse teinekord keskenduda ainult kahele teemale, mis ei tähenda seda, et meil mingitki plaani või ülesehitust ei oleks. Kes on saadet piisavalt vaadanud, võib ka ise öelda, et enamasti on igas saates problemlugu, portreelugu ja eksperiment. Ning tuleb ka ette nende teiseid — lood võivad loomuliku arengu käigus sujuvalt üksteiseks üle minna. Saate tegelik pikkus võib teinekord kõikuda kuni 5 minutit. Aga mitte ilmaasjata.

Nagu juba öeldud: „Võsareporter“ on ennekõike telefõljeton. Sealjuures on määravad eriline sündmuste valik, kujundatav kõneaines ehk agenda, samuti mäng tõsiseltvõetavusega, oma stiilivarjundid ja -värvid.

Sündmuste valiku kriteeriumid

Selleks et mingi teema leiaks käsitlemist „Võsareporteris“, peab lool olema mingi tagurpidi kiiks või siis tõepoolest suur ühiskondlik mõju. Nii nagu Kivirähk kirjeldab nädala sündmusi omal marineeritud moel: loob üldistusi või vastupidi taandusi, teeb järeldusi. Meelevaldseid ja iroonilisi. Mõnes mõttes on meie meetod sama.

Oma kõneaines ehk agenda

„Võsareporter“ võtab üles teemad, mis teistes saadetes jäävad käsitlemata. Toome saatesse väikeste inimeste väikesed probleemid — ei otsi ainult gla-

¹ http://meediaetika.blogspot.com/2006_05_01_archive.html

muuri, riiki kõigutavat kõmu ja 10 miljoni dollarilisi afääre. Me tegeleme teemadega, millega enamik Eesti inimesi ennast samastada saab. Ükski teema ei ole mõttetu sellepärast, et ta on üleriigilises televisioonis näitamiseks „liiga kohalik, mõttetu, ebaoluline“. Leiame, et tavaliste inimeste igapäevaelu ja mured-rõõmud on huvitavad ning väärivad näitamist.

Mäng tõsiseltvõetavusega

Elu oleks igav, kui teda pidevalt surmtõsiselt võtta, ja võib-olla ka vähem seeditav. Nii on ka telesaadetega. Meie räägime tõsistest asjadest sageli huumorivõtmes — seegi on följetonile iseloomulik. Sel viisil saab öelda valusaid asju nii, et sind tähele pandaks ja et samas paha ei hakkaks. Lõputut halamist ei jõua keegi ära kuulata. Mäng tõsiseltvõetavusega on ka ventiilik, mille kaudu me teatame, et jah, me ei ole tõe lõplik instants — ka meie näeme seda või teist lugu läbi **oma** silmade, võime olla teinekord subjektiivsed.

Oma stiilivarjundid ja värvid

Ma arvan, et Võsal on oma stiil — ehkki ta on teelekraanil enamasti samasugune nagu eraelus, seega jäljendamatu. Stiili iseloomustab kindlasti teatud sorti nihilism ja autoriteetide puudumine, enesekindlus ikka ja alati, julgus olla rumal ja küsida lollisti, aga ikkagi kõik ära küsida. Tal on julgust välja öelda seda, mida ta arvab. Petsil ei ole „eetrihäält“ ja „eetrinägu“. Me ei kasuta kunagi grimmi ega stilisti. Petsi habe on teinekord ajamata ja ta läheb nn väsinud peaga võttele. Ta käib omamoodi riides ega põe seda kunagi. Ja see on väärtus. Ma arvan, et Eestis on veel umbes kaks või kolm meest, kes seda suudavad, ja võib-olla mõni naine ka.

Loomingulised põhimõtted

Me ei nivelleeri, ei pane kaamerat kinni, kui elu mingi üllatuse pakub — suhtleme aktiivselt ümbritsevate inimestega ja asjaoludega. Ja tänu sellisele avatusele võtab ka ümbritsev elu-olu Võsaga ise ühendust. Peeter teeb oma kommentaarid käigupealt improviseerides, ei küpseta neid lõputult ega lihvi toimetuses tundide kaupa mingit ühte lauset

pealeloetava taustateksti tarvis. Veelgi üldisemalt: see saade on elus. Käib ja käärib nii, nagu temperatuur parasjagu on. Ja mitte kunagi ei ole see üleni konserv.

Lugudel ei ole enne stsenaariumi

Seda printsiipi tuleb võtta mööndusega, kuid samas on see iseloomulik — kõige rohkem tähendab see seda, et me ei ole plaanis kinni. Muidugi ei minda võttele ilma selgelt sõnastatud eesmärgita (pealkirjata), millisena üht või teist lugu näeme. Aga seltskond, kellega me suhtleme, on sageli ettearvamatu ja teemadki ei kordu väga tihti. Samuti inimesed — ma arvan, et Võsa on eesti avalikkuse ette toonud rohkem värskeid nägusid kui ükski teine saade. Seega, tagasi tulles pealkirja juurde, on teinekord toimetusest välja sõites raske teada, millega mõni lugu lõppeda võib. Just sellepärast oleme määramatusest teinud omaenda meetodi. Lugu võib teha „müsteeriumi lahendamise“ võtmes — ehk siis kõik knihvid ja asjaolud selguvad alles toimetusse tagasi jõudes. Ja eetrisse jõuavad sellisel juhul just tõeotsingud.

Suuri üldistusi välditakse

Ei mäleta, et oleksime teinud mõnda lugu näiteks puhtalt mingi seaduse muutmise seaduse teksti põhjal koos ekspertide asjaliku jutuga. Küll aga oleme selliseid lugusid teinud suunitlusega üldiselt üksikule ehk lähenenud teemale üksikisiku kogemuse kaudu, saanud targaks mitte terve riigi olukorda arutades, vaid taandanud kõik väga kitsalt ühele personile. Kuidas uuenenud korra valguses **selles** proual või härral läheb?

Rõhutatakse üldnimlikke vastandusi

Näiteks Eesti vs. välismaa, maa vs. linn, rikkad vs. vaesed. Siin võib meile ette heita primitiivsus, kuid tegemist on püüdega esindada alati nõrgemat poolt. Me arvame, et maamees vajab rohkem toetust ja mõistmist kui linnavurle, klient tõenäoliselt rohkem kaitset kui pank jne. Jah, need on klišeed, kuid siiski üldarusaadavad ja ka kindlalt toimivad.

Loominguline protsess

„Võsareporter“ sünnib väikese meeskonna koostöös: saatejuht, kaks toimetajat, operaator, monteerija, režissöör, produtsent. Kuid samas on meeskond nii kaua koos töötanud, et sageli kaetakse teineteise tööülesandeid — seda enam, et võttel käivad Võsa, operaator ja toimetaja kolmekesi. Seal on nad kõik ka natuke režissöörid ja vahel on ka vastupidi — ootamatud võtted teeb režissöör operaatorina ise ära, teinekord ka toimetaja kohuseid täites. Producersendil on niikuinii kogu aeg toimetajalikku poolt kontrolliv ja suunav roll — samahästi võiks teda ka tinglikult saate kolmandaks toimetajaks kutsuda. Saade läbib enne eetrisse jõudmist mitu faasi. Igas neist toimub omamoodi kvaliteedikontroll, et loo fookus ja arusaadavus kaduma ei läheks.

Võttetoimetaja suhtleb allikatega, tunneb ära võimalikud loo kandidaadid, organiseerib võtte. Kusagile siia vahele jääb ka koosolek, kus arutatakse asjade seis, kandidaatlugusid ja lähenemisnurki.

Loo toimetaja paneb saadud materjalist võttetoimetaja näpunäidete järgi lood saateks kokku, loeb koos Petsiga sisse vahetekstid. Režissöör vaatab lood üle: katab, rütmistab, kontrollib arusaadavust. Monteerija viimistleb saate eetriküpseks, soovib loobuda liiglihast, annab saatele üldise hinnangu. Enne eetrisseminekut vaatab produtsent saate veel korra üle ja vajadusel viib sisse võimalikud parandused, mis võib hõlmata kõike. On ette tulnud terve loo välja vahetamist, tsitaatide lisamist, muusika vahetamist, ülesehituse muutmist jne. Temal on lõplik otsustusõigus ja ka tegelik tunnetus, mis töötab ja mis mitte. Mõjureid tema otsustele on palju – alates sellest, mida konkurentkanalitel samal ajal näidatakse, eelmiste saadete minuthaaval reitingutest kuni esmaspäeva õhtuse ilmaprognoosini välja. Kui on ikka ilus kevadõhtu, siis ei ole mõtet lugudest parimat assortiid moodustada — meie vaataja on tõenäoliselt õues.

Võtte ettevalmistamine

Võttetoimetaja töö ei ole kerge. Vihjete hulgast välja raalida tähelepanu väärivad (ja tõesed) ning mingilgi määral kontrollida esitatud faktide paikapidavust ei ole sageli toimetuse laua tagant võima-

lik. Seega tuleb saate ettevalmistamisel teha päris palju tühisõite: allikas kas kaob ära, on valetanud, ise süüdi tekkinud olukorras või võib kahtlustada isiklikku kättemaksu. Samas ei ole võttegrupi väljasaatmine — meie puhul suvalisse Eestimaa punkti — odav lõbu. Nii ongi kibedamatel aastatel võtteautoga läbitud kuni 80 000 km. Tuleb ette olukordi, kus ühe loo pärast käiakse võttekohal mitu korda. Sageli selgub kohapeal uut laadi informatsioon, mis lükkab loo valmimise edasi, saade peab aga kõigutamatult esmaspäeval eetris olema. Samas, parimatel hetkedel pakub selline määramatus elavaimast fantaasialennust kummalisemaidki lugusid. 2008. aastal võitis 30 000 osalejaga publikuhääletusel lugu Saarepeedi hobuseunenäost.² „Unenäos“ osales veider külakogukond, mille puhul ei saanudki aru, kes on süütu või kes süüdlane. Loo kokkuvõtteks tõdes saatejuht:

Kes siin Tõnissaarel kelle tagant varastas ja kas varastamine on hullem patt kui pealekaebamine, jäägu vaatajate otsustada. Kuid nii nagu teie, kallid vaatajad, on ka meie tänase etenduse tegelased osa imeilusast maailmast ja oma koht päikese all on võrdselt nii kunstnikul kui luuletajal, kuid ka Guidol ehk Vesipeal, kuid ka proua Fatmel, kaksikutest Puukidel ja isegi salapärasel härra Panol, rääkimata kõrvaltegelasest, härra Pudist, kellele täna on grimmi tehtud emailvärvi. Nagu te nägite, on elu ise suurem kõigest dramaturgidest. Ja kui kaamera poleks kõike jäädvustanud, võiks arvata, et nägin seda kõike unes.

Töö allikatega

Ma ei ole nüüd täpset arvestust pidanud, aga kui Võsa oli neli aastat eetris käinud, siis laidsin kõik numbrile 54 541 010 tulnud kõned serverist alla, ja neid oli kokku 14 000. Jagame neljaga, saame 3500 kõnet aastas, iga saate kohta ligi 100. Lugudeks vormuvad neist sajast kolm. Siia tuleb lisada ka kirja ja meili teel saabuvald vihjedad. Võtte toimetamine on titaanlik ettevõtmine. Et te rake kulda leida, tuleb sellisest maagikuhilast läbi närida — ning enne võtteleminekut ei ole selle leidmine sugugi kindel. Teinekord võib mingi

² <http://www.reporter.ee/2008/11/24/vosa-sattus-saarepeedil-ootamatu-hobuse-unenaosse/>

loo tegemine võtta kuid, kuid kõik see aeg tuleb kontakti hoida. Usun et number 54 541 010 on Eestis üks tuntumaid. Inimesed helistavad vabahtlikult, sest nad usuvad, et Võsa aitab. Ja aitab ka. Tunnistades oma jõuetust (juhul, kui õigus ja õiglus koos ei käi), on nii mõnigi riigiasutus oma kliente „Võsareporterit“ juurde saatnud. Päris sageli esineb olukordi, kus meie poole pöördunud inimestest ei saa erinevatel põhjustel lugu teha, kuid toimetus on neid ikkagi õigele teotsale aidanud. Me ei afišeeri seda sorti juhtumeid. Et vihjetelefon töötaks, peavad inimesed nägema, et saatest on kasu ja abi. Seega peab saadete sisu olema teatud tasakaalus. Tuleb leida kesktee asjalike ja vähem asjalike teemade vahel, vihjetelefoni automaatvastaja sissejuhatavat tekst peab olema üheselt mõistetav, sest inimene kuuleb seda esimest korda ja ainult korra ning peab suutma pärast seda oma kontaktid ja probleemi kirjelduse jätta. Lihvisime seda teksti tükk aega, enne kui see praegusel kujul paika sai.

Tean, et Võsapetsi kutsumine on saanud üldrahvalikuks ähvarduseks — „võsapets“ on juba omamoodi mõiste. On tulnud ette olukordi, kus Võsa kutsutakse kohale valedes ja vassimisega. Ka see on osa elust, aga tuleb näidata, et tõde tõuseb ja vale vaob. Köhklemata anname sellest siis ka rahvale teada. Nii näiteks kutsus Koosalt pärit noormees „Võsareporterit“ kohale, väites, et talt on auto odava hinna eest pettusega ära ostetud. Kohapeal selgus, et noormees oli autot müües purjus ega mäletanud kõiki sellega seotud asjaolusid.³

Mõju telemaastikul

Pärast „Võsareporterit“ võidukäiku Eesti telemaastikul on paljud tootjad üle võtnud mõningaid võtteid meie arsenalist. Nii on iseloomulikku suhtlemisstiili kaameraga — nüüd-kohe-otse-ja-praegustiilis *standup*'idega (ajakirjaniku kaamerasse esitatud tekst võtteplatsil) — rakendanud „Pealtnägija“ reporter Roald Johannson. Teemavalikus on šnitti võtnud „Seitsmesed uudised“ TV3-s. Samalt kanalilt kasutab tarbijakaitseasade „Kaua võib!“ konfliktipoolte vastandamist. Keelekasutus on mingil moel kandunud otsapidi ka kirjutavasse pressis. Ma ei taha väita, et sellisel teletegemisel oleks

mingit sorti „Võsareporterit patent“ — kaugeltki mitte —, aga Võsa käekirja võib nende saadete nende elementide juurest leida.

Aga Petsile jääb midagi, mida keegi teine järele teha ei saa — eriline suhe lihtsa rahvaga. Nad usaldavad teda, sest on üks nende seast. Satub kaine risse ja saab linna peal peksta nagu tavaline inimene. Ta ei aseta ennast seejuures kõrgemale, tunnistab olnut ja elab edasi. Seda vist hinnataksegi kõige rohkem.

Näide saatelõigust

Tegemist on looga tänavakive paigaldavast firmast, mis jätab ehitajad palgata. Töötasu küsijatele vastatakse rõveda sõimuga. Saate meeskond tellib ajakirjandusliku eksperimendina ettevõttest kivipaigalduse ning kutsub kohale ka petetud ehitajad. Kivipaigaldusfirma esindaja ja ehitajate vahel areneb äge sõnavahetus. Täiesti ootamatult ilmub välja esimese petise välimusega ning ka sarnase suuvärgiga kaksikvend. Saabub ka politsei. Muuhulgas selgub, et kaksikvend on kohale kihutades kõigi silme all liikluseeskirju rikkunud. Lugu toob esile mõnede ettevõtjate labasuse ja alatud trikid suhetes töötajatega.

Väljavõtteid loost.

Peeter Võsa taustatekst:

Võsareporterini jõudis terve hulk kaebusi ühe süüdimatu tänavakivipaigaldusettevõtte kohta. Nimelt palkas Desperado Ehituse OÜ mitteametlikult töömehed ja jättis neile palga maksmata. Kui mehed hakkasid raha nõudma, vastas firma esindaja Tiit Kääpa neile sellises vanglakeeles, mis teeks au igale kinni istunud retsidivistile. Et nii kõva meest oma silmaga näha, tellis saate meeskond Desperado Ehitusest tänavakivide paigalduse ja korraldas varitsuse, et näha, mismoodi mees tegutseb.

Pildis näeb väljavõtteid elektroonilisest kirjavahe- tusest, meeskond läheb võttepaika kohale tellitud ehitusettevõtjaid ootama.

Võsa taustatekst: Tiit hakkab asjalikult õue üle vaata- tama, ta ei aima, et meie teame väga hästi, kuidas ta oma kivibisnesiga sattus juba kevadel politsei huvior- biiti, kuna võttis klientidelt tänavakivide paigalduse

³ <http://www.reporter.ee/2008/11/10/koosa-topsivend-kutsus-iseendale-vosareporterit/>

eest ettemaksu, kuid kive kohale ei toonud ja ei pannud neid ka maha.

Pildis on klient, kes püüab kivide paigaldustöö kokku leppida, hoones sees aga ootavad ehitajad, et ootamatult kaadrisse ilmuda.

Võsa: Siin on mehed, kes teevad teile siinsamas ettepaneku!

Ettevõtja Tiit: Nii, mis ettepaneku?

Sügavalt nõrдинud ehitaja: Maksa raha ära!

Tiit: Mine ära. Ma lähen oma auto juurde!

Ehitaja: Sa ei lähe mitte kuskile, ma tahan oma raha kätte saada!

Võsa: Kas Teie üldse tunnete neid inimesi?

Tiit üritab lahkuda, läheb oma auto juurde: Ei tunne!

Saatejuht: Ei tunne teda, ei tunne teda, ei tunne teda?

Näitab hoogsalt näpuga meestele: Mitte kedagi ei tunne?

Tiit: Ei tunne jah, mingid homod on siin. Kant⁴ homosid!

Ehitaja: Ma ei tea, mina ütlen selle peale lihtsalt tänamatu siga!

Võsa: Kui paljusid te petnud olete, olete te ise kokku arvutanud?

Tiit: Ma ei ole kedagi petnud. Mina olen aus inimene!

Võsa osutab tumedatele päikesepillidele: Kas ma tohiksin paluda, näitate äkki oma ausaid silmi eesti rahvale! Palume kaamera lähemale!

Tiit: Mis mõttega. Mul päike paistis, ma ei saa praegu!

Võsa: Aga niipalju, kui internetist teie kohta informatsiooni leida võis, siis mina küll ütleksin, see selleks, et te olete pettur.

Ehitaja kõrvalt, püüdes lahkujat takistada: Sa ei lähe kuskile! Kutsu politsei, mis see teeb!

Pildis meeste pusklemine.

Tiit: Miks ei lähe, sa ei ole mingi ütleja!

Ehitaja: Jube kõva mees oled!

Tiit: Sa ei või mind piirata. Lähed ise kinni, kui palju mölised.

Ehitusettevõtja Tiit rabeleb välja, üritab ära minna.

Ehitaja nõrдинult petisele: Nädal aega olin tööl. 500 krooni andsid. 3000 krooni lubasid ära maksta, aga raha ei andnud!

Võsa: Tiit, kas sellise petmisega on võimalik tõepoolest rikastuda Eesti Vabariigis?

Tiit: Ma ei ole kedagi petnud, ma räägin.

Võsa: Siis on ka riigimaksud makstud? Äsja just väitsite vastupidist, et inimesed on haltuurat teinud? Kas te nüüd jampsite?

Tiit: Kõik on makstud, nii nagu vaja on!

Võsa taustatekst: Midagi mõistlikku Tiidu suust ei kuule. Mida eeldadagi mehelt, kes kirjutab palka nõudnud töömehele: Kuule, kuradi tattnokk, saame kokku ja sa hakkad mul veel lahti imema.

Üks töömees oli Tiitu „Võsareporteriga“ juba ähvardanud. Vastuseks saatis Tiit talle sellise kirja: Minu pärast võid Võsapetsile taha keerata ja endale ka. Varsti sa kahetsed, et siia ilma üldse sündisid!

Võsa loeb Tiidule ette: Minu pärast võid sa Võsapetsile taha keerata ja pärast endale.

Tiit: Mina pole seda kirja kirjutanud!

Võsa: Aga kes siis Teie kirju kirjutab?

Tiit: Ma ei tea, keegi sisse hääkinud võib-olla sinna!

Võsa: Ahjualune?

Võsa taustatekst: Kohale ilmub politsei, kes püüab jõudumööda mõista, mis toimub.

Lõriseva mersuga saabub teinegi ülespumbatud torsoga vend — Teet. Näib, et loodus on vimkat visanud, otsustanud ühte venda duubeldada. Tiit ja Teet on nimelt kaksikvennad.

Vennad omavahel arutades: Mis me räägime siin või läheme kohe minema. Politsei on kohal. Politsei ei tee midagi!

Teet ehitajale: Noh, on sul midagi rääkida või?

Ehitaja: Kuna saab enda rahad kätte? See kolm tuhat, mis mulle lubati selle objekti eest!

Tiit: Mina võtsin su tööle?

Ehitaja: Sinu vennaga!

Võsa kaadris: Tulite ka ju siia diskussioonis osalema?

Teet: Mina võin öelda, et ma pole teda tööle võtnud ja mind ei olegi vaja siia niimoodi.

Võsa: Aga miks te siis tulite siia?

Teet: Sellepärast, et vend kutsus ja tahtsin vaadata, mis seis on!

Võsa: Mida te siis eeldasite!

Teet: Mõtlesin, et on mõni minu tööline ka, aga ma

⁴ Tiit Kääpa peab silmas „kuupmeetrit“ homosid.

ei näinud ühtegi töölist siin, kes minu all on töötanud. Selles ongi asi.

Võsa: Kui teie töölisi ei ole, minge ära siis!

Teet: Hea küll! Lähengi ära.

Võsa: Kõike head! Olgu! Edu teile!

Teet kaksikvenna poole pöördudes: Tiit! Läheb sul kaua? Ma lähen minema. Mind pole vaja siin.

Davai!

Võsa (politseinikule): Kas te panite tähele, et see tänav on ühesuunaline, ta autoga sõitis siia. Parkis!

Teet: Ma ei saa trahvi... ma lähen kohe ära!

Teet hakkab autosse istuma.

Politseinik küsib: Teie dokumendid!

Võsa: Paistab, et saab trahvi ära küll (naerab)!

Härra Tiit, kas nüüd on kõik?

Nii see asi käiski.

Tiit: Mine ei tea kuhu, poo üles ennast!

Võsa töölistele: Selline seis nüüd siis ongi, loodame, et mingi lahendus tuleb, teie lähete ju politseisse.

Võsapetsi taustatekst: Tiit lahku, kuid lavale astub taas tema duubelmägija Teet, kellele miski rahu ei andnud.

Võsa: Teie vend ütles, et siin on praegu kogunenud kari homosid, keda tuleb keegi seksima. Mis te arvate sellest?

Teet: See pole muidugi õige jutt!

Võsa: Teie vend tegi nalja?

Teet: Ma ei tea, võib-olla oli see nali, eeh pole nali ka päris, ehk.

Võsa: Räägime selle asja selgeks! Teie vend ütles kõigepealt, et siia tuleb kohe keegi, kes hakkab kohe nende inimestega seksima. Ja siis tulite teie! Kas teie olete sugumürsk?

Teet: No kindlasti mitte, kui ta niimoodi ütles, siis keegi peaks tulema veel. Mina seda ei oska öelda.

Võsa: Teie sellist seksi härrade käest ei soovi?

Teet: Võib-olla tellis siia kellegi, seda ma ei oska öelda.

Võsa: Äkki midagi televaatajatele?

Teet: Noh, olge mõnusad, ongi kõik (vaatab kaadrist välja).

Võsa: Hea küll, selline saigi tänavakivide paigaldamise saaga. Mersud ja audid lahkuvad, (kõhib) toss ja õlilaik jäävad.

Võsa taustatekst: Soovitan nende kaksikvendade nimed meelde jätta, sest nii nagu seni, võivad nad uue firma nime all taas tegutsema hakata. Sest raha vennastele meeldib, isegi nii palju, et aasta tagasi paljundasid nad tindiprinteriga 500-krooniseid ja maksid nendega althõlma kauba ja intiimteenuste eest. Kõik kohaletulnud töömehed lähevad hiljem politsei ja oskonda avaldust esitama ja meie peame tunnistama, et süüdimatuid ehitusettevõtteid on oma tegude eest vastutama panna peaaegu sama võimatu kui palja käega angerjat püüda ja õigupoolest on „Võsareporter“ ainuke instants, kus saab nad vähemalt häbiposti lüüa.